

Περί κοσμοσυστήματος και ιδιαιτεροκρατιών

Δοκίμιον

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Αφορμή για το παρόν δοκίμιον είναι η τελευταίως επιδεικνυόμενη επιθετικότητα των ισλαμιστών εναντίον παντός αλλοπίστου ή αιρετικού στην Αίγυπτο την Συρία και σε μικρότερη κλίμακα αλλαχού.

Κατά μία πρώτη ιστορική προσέγγιση, η επιρροή των θεολογικο-θρησκευτικών επιδράσεων για την διεξαγωγή πολέμων άρχισε να φθίνει μετά το 1648 (Συνθήκη Βεσφαλίας). Μάλιστα τα σύγχρονα κράτη κατά τους τελευταίους αιώνες ουδέποτε ενεπλάκησαν σε πόλεμο στο όνομα της θρησκείας αλλά ούτε και ρύθμιζαν τους όποιους κανόνες εμπλοκής σύμφωνα με τις εκάστοτε ισχύουσες θρησκευτικές επιταγές. Απ' εναντίας, θα λέγαμε, ότι το πνεύμα της ακολουθούμενης στρατηγικής ήταν προσαρμοσμένο στην σκληροπυρηνική προσέγγιση που καλλιεργήθηκε από τον Μακιαβέλλι και την μέθοδο χειρισμού των στρατηγικών επιλογών του Κλάουζεβιτς.

Η δημιουργία κοσμικών κρατών επιτελείται από τα τέλη του 19ου αιώνα και μετά. Το Ισλάμ ωστόσο, καθυστέρησε να αποποιηθεί την ιδέα του θρησκευτικού πολέμου. Κάποια κράτη, όπως η Αίγυπτος και η Συρία αφού αυτοπροσδιορίστηκαν σαν κοσμικά, βλέπουμε, ότι σήμερα υφίστανται την πίεση των παραδοσιακών ισλαμικών στοιχείων, με επιδίωξη την -έναντι παντός τιμήματος- επιστροφή των από την κοσμικότητα στον Ιερό Νόμο (Σαρία). Το ότι οι ηγέτες των χωρών αυτών χαρακτηρίζονται, ως αποτυχημένοι, είναι διότι αυτοί οι ηγέτες αρνούνται να επιστρέψουν στα από αιώνων ειωθότα.

Κατά τα τελευταία χρόνια έχουμε τα παραδείγματα του Λιβάνου, του Ιράν, του Αφγανιστάν και ενίων Αφρικανικών κοινωνιών, όπου η ιδέα του ιερού πολέμου είναι πολύ ισχυρή και αποδεικνύεται από τον αύξοντα εθελοντισμό των πιστών προς θυσίαν. Στις πλείστες των περιπτώσεων, καθώς παρατηρούμε, η θρησκευτική οργή των πιστών του Ισλάμ στρέφεται κατά της ηγετικής των ελίτ, την οποίαν θεωρούν, ότι έχει μολυνθεί από την άπιστη Δύση. Απόδειξη γι αυτό είναι και το γεγονός, ότι τελευταίως έχει επιταθεί ο ιερός πόλεμος και κινητοποιεί όλο και περισσότερους ανθρώπους σε σχέση με το παρελθόν. Και σαν μία πρώτη διαπίστωση είναι, ότι η ιδέα του πολέμου σαν συνέχιση της θρησκευτικής πίστης, όχι μόνον παραμένει ζωντανή αλλά και εκδηλώνεται με όλο και πιο ακραίες μορφές.

Το να ακολουθείται σήμερα ο Μακιαβέλλι ή ο Κλάουζεβιτς από τους δυτικούς θεωρητικούς κατά την μελέτη του Ισλάμ σαν αυτό να είναι στρατιωτική δύναμη προς αντιμετώπιση, δείχνει μάλλον αστοχία εκτιμήσεων και αδυναμία κατανόησης της σημασίας του Ιερού Πολέμου. Το να προσλαμβάνουν οι δυτικοί την αναταραχή την οποία αποκαλούν «αραβική άνοιξη» ή «αραβικό εμφύλιο» ή εσωτερική σουνιτο-σιτική διαμάχη, σαν μία ιδιαιτεροκρατική εκδήλωση, που δεν απειλεί το κοσμοσύστημα ή την γεωπολιτική ισορροπία, σημαίνει, ότι δεν έχουν υπολογίσει επαρκώς τις διαστάσεις των παραμέτρων του προβλήματος. Ασφαλώς και κάτι τέτοιο δεν μπορεί να ισχύει στις δυτικές οντότητες, που διακρίνονται για την σοβαρότητά τους στην σπουδή του Ισλάμ. Για εμάς τους υπόλοιπους η όλη υπόθεση συνιστά μία εικόνα πολιτικών χειρισμών, οι οποίοι χειρισμοί δεν αποκαλύπτουν τους μακρόπνοους γεωπολιτικούς των σχεδιασμούς.

Ωστόσο, η ανησυχία των δυτικών είναι εκπεφρασμένη και περιστρέφεται γύρω από το εάν ο χριστιανικός κόσμος εμπλεκόμενος σε πόλεμο εναντίον των ισλαμιστών ασκεί καθήκον ευσεβείας προς την ιδέα της ειρήνης ή εφαρμόζει μία

επίδειξη ισχύος και διερμήνευση αποτροπής για κάθε μελλοντική εχθρική πρόθεση εναντίον της Δύσης.

Είναι η σύγκρουση Ισλάμ και Δύσης μία θρησκευτική έκφανση ή είναι ένα πλέγμα συγκεκαλυμμένων συμφερόντων, όπως π.χ. είναι ο πόλεμος μεταξύ πετρελαϊκών ή πολυεθνικών ή εμπορικών εταιρειών ή ίσως και άλλων αναποκαλύπτων στοιχείων;

Είναι ένα είδος εκδίκησης των ισλαμιστών για κάποιες γεωπολιτικές συμπίεσεις ή αναμίξεις στο εσωτερικό τους εναντίον εκείνων, τους οποίους θεωρούν ολιγότερο σημαντικούς σε θέματα αυτοδιαχειρίσεως, όπως στις περιπτώσεις Ιράκ και Αφγανιστάν; Ή μήπως είναι εκδίκηση, που στρέφεται εναντίον εκείνων, οι οποίοι θεωρούν τους ισλαμιστές, ότι είναι τοποθετημένοι έξω από το πλαίσιο του πολιτισμού; Είναι μήπως καιροσκοπικοί υπολογισμοί, που άπτονται θεμάτων γεωοικονομίας; Δηλαδή, υπολογισμοί που σχετίζονται με την οικονομική ισχύ, η οποία κατά ένα μείζον της συστάσεώς της απαντάται στους αγωγούς ενέργειας (ηλεκτρική, πετρέλαιο, φυσικό αέριο), στις θαλάσσιες και χερσαίες οδούς εμπορίου, στις οδούς λαθρομετανάστευσης, στην διακίνηση ναρκωτικών, στην κάρπωση προϊόντων οργανωμένου εγκλήματος, στις κατευθυνόμενες πράξεις τρομοκρατικών ομάδων κλπ.

Είναι μήπως ένας παραμένον ιδεαλισμός, ο οποίος εξακολουθεί να κυριαρχεί σε ένα τμήμα ισλαμιστών, που θεωρούν εαυτούς παραγκωνισμένη ομάδα στην ίδια την θρησκευτικο-πολιτική κοινωνία στην οποία υπόκεινται;

Εκείνο, που φαίνεται αδιαφιλονίκητο είναι, ότι στον κόσμο μας υπάρχουν πολλαπλές ιδιαιτεροκρατίες, μεταξύ των οποίων είναι και η σφριγηλή και δυναμική έκφραση της ισλαμικής οντότητας, με τις δικές της αξιακές προτεραιότητες, οι οποίες στηρίζονται, αν όχι σε κάποια πολιτικο-κοινωνική ιδεολογία, σίγουρα όμως στηρίζονται στις περί πίστεως, προσευχής, συμπεριφοράς κ.α. σούρες (surah) του Κορανίου. Και μια αδιαμφισβήτητη διαπίστωση είναι, ότι οι δυτικοί αδυνατούν να εξηγήσουν με ταξικούς όρους την ισλαμική κοινωνική πραγματικότητα.

Και ερχόμαστε τώρα στο κύριο ερώτημα αυτού του δοκιμίου. Υπάρχει σύγκρουση πολιτισμών; Όπως τα πράγματα δείχνουν ή όπως εξελίσσονται, υπάρχει μία ακήρυκτη διαμάχη με όχι καθαρή αντιπαράθεση πολιτισμών, δεδομένου, ότι σε κάθε περίπτωση υπάρχουν πολιτικοί διαμοιρασμοί των δυτικών και στα δύο στρατόπεδα. Ο καθένας εκτιμά και δρα ανάλογα με τη δική του ιδέα ενεργείας. Επί παραδείγματι οι Αμερικανοί στην περίπτωση της Συρίας στηρίζουν την ανατροπή του κοσμικού καθεστώτος συγκείμενοι στην πλευρά των ισλαμιστών. Ωστόσο, στην περίπτωση της Αιγύπτου βρίσκονται απέναντι στους ισλαμιστές. Οι Ρώσοι και οι Κινέζοι βρίσκονται σε θέση αντιδιαμετρική και εν εγρηγόρσει παρατηρούν. Αλλά όλα αυτά είναι συσχετισμοί, που μπορεί να μεταβληθούν με όση ταχύτητα υπαγορεύει η εκμετάλλευση των αναφυομένων εκάστοτε για έκαστον γεωπολιτικών πλεονεκτημάτων.

Η αγωνία ωστόσο περί πολιτισμικής επιδράσεως και έτι πλέον της ενδεχομένης συγκρούσεως των πολιτισμών, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε, ότι συνεπικουρείται και από ένα άλλο γεγονός. Αυτό της εκδηλώσεως του ογκώδους μεταναστευτικού ρεύματος μουσουλμάνων προς τις δυτικές κοινωνίες.

Το «προφανώς» αθώο και εξυπηρετικό πολυπολιτισμικό φαινόμενο είναι αποτέλεσμα πολιτικού αιτήματος ομάδων, κυρίως μουσουλμανικών, που αισθάνονται παραγνωρισμένες ή καταπιεσμένες στην δική τους πατρίδα. Το παράδοξο στις δυτικές κοινωνίες είναι, ότι οι πολίτες των είναι διηρημένοι σε εκείνους, που βλέπουν την πολυπολιτισμικότητα σαν μία προοπτική ή και όχημα απελευθέρωσης των κοινωνιών από τις σταθερές της ίδιας αυτών παράδοσης και σε εκείνους, που

οσφραίνονται την απειλή σαν την επικειμένη, σαν την αναπόφευκτη σύγκρουση των πολιτισμών.

Εδώ, η αντικειμενικότητα στις αναλύσεις είναι συνάρτηση ενίων παραγόντων με προεξάρχοντα τον οικονομικό, ο οποίος και ρυθμίζει την υφή της γεωοικονομίας, η οποία δεν εδράζεται σε πολιτικές ιδεολογίες και δεν συνάπτεται με θρησκευτικές ιδιαιτερότητες. Ο οικονομικός παράγων συμπαρατίθεται με εκείνους τους νόμους και τις αλήθειες, που ισχύουν σε όλον τον κόσμο, σε όλες τις ανθρωπομάδες, σε όλα τα κοινωνικά συστήματα, σε όλους τους χρόνους, σε όλους τους τόπους. Για την οικονομία υπάρχει μόνον ένας οικουμενισμός.

Εκτός των διοράσεων των θεολογιών, όπως βλέπουμε στην πραγματικότητα, συνυπάρχουν πολλοί οικουμενισμοί. Αυτούς τους οικουμενισμούς τους συναντούμε σε επίπεδα λαϊκών αξιώσεων, σε κάθε κοινωνική κουλτούρα, σε κάθε φυλετική ομοείδεια και σε κάθε λόγια άποψη, η οποία είναι το αποφαντικό προϊόν των βιοθεωρικών σπουδών στο κάθε ιδιαίτερο κομμάτι του κοσμοσυστήματος.

Εφόσον λοιπόν υπάρχει η παραδοχή, εκτός του οικονομικού οικουμενισμού (παγκοσμιοποίηση), ότι υπάρχει πολλαπλότητα οικουμενισμών, τότε βασανιστικά τίθεται το ερώτημα για εμάς τους Έλληνες, σχετικά με όλον αυτόν τον μουσουλμανικό κόσμο, που εισέρχεται λαθραίως στην χώρα μας, εάν αποτελεί στίγμα συγκρούσεως πολιτισμών. Ναι! Και βέβαια ναι! Με την εξαίρεση του οικονομικού παράγοντος, ασφαλώς και ναι! Είναι καθαρή απειλή. Είναι στοιχείο κοινωνικής αλλοιώσεως. Εργαλείο της Ελληνοχριστιανικής αποδόμησης. Είναι μελλοντική συμπίεση αλλαγής θρησκείας, δεδομένου, ότι το Ισλάμ είναι επιθετική θρησκεία και επιβάλλει τον δικό της οικουμενισμό.

Περιτόν, ως φυσικόν, είναι το ερώτημα, που αφορά σε θέματα ασφαλείας και αμύνης της χώρας. Όσοι ηγούνται των ενόπλων μας δυνάμεων -καθώς πιστεύουμε- ανησυχούν ειλικρινά για την ασφάλεια της χώρας, πλην όμως καλόν, φρόνιμον και προνοητικόν είναι να καταστούν πλέον πειστικοί και πεστικοί προς τους κυβερνώντες, καταθέτοντας την αληθινή και όχι την εικονική πραγματικότητα στο πλαίσιο της δικής μας γεωπολιτικής και ιδιαιτερότητας.

Οι κυβερνώντες, κατά το δικό τους μερίδιο, οφείλουν να μεριμνήσουν στο να αποκτήσουν την πρέπουσα παιδεία, έστω και στο ελάχιστον της παιδείας, που ο Πλάτων συνιστά στους πολιτικούς. Να αγωνιούν επίσης και να μεριμνούν για το μέλλον των Ελληνικών γενεών και συνειδητά να αποβάλουν από το σύστημα της ιδιοτελώς ιδιαιτεροκρατούμενης σκέψης των τις επόμενες εκλογές.